

[Ib Christensen]

ningsmæssige interesser over for de multinationale monopolselskaber og over for de olieproducerende lande.

En sådan plan vil der være perspektiv i. Det er ikke en plan, der er egnet til at gennemføres som en kalenderløsning, for det er en plan, der rummer dybe perspektiver og angriber grundlæggende forkerte strukturer i det danske samfund, men det er til gengæld en plan, der vil være egnet til at klare vores beskæftigelsesmæssige problemer på en måde, der er effektiv, og på den eneste måde, der egentlig er forsvarlig. Det, der nu er sket her, er, at man reelt fortsat fører økonomisk politik ved hjælp af massearbejdsløsheden, og det er uacceptabelt.

En sådan plan vil være det perspektiv, som må rides op, og som der må arbejdes på for at få løst både de energiforsyningsmæssige, de beskæftigelsesmæssige og de inflationære problemer, vi har i vort samfund. Det betyder, at man må slagte nogle hellige køer. Det betyder, at man må angribe nogle velerhvervede interesser hos meget brede kredse, også indflydelsesrige kapitalinteresser, men det er nødvendigt, hvis vi skal klare os ud af den krise, som vi står i.

Waldorff (VS):

Hvis man ellers er så heldig at undgå at komme i karambolage med bølgebander i det københavnske natteliv, eller hvad det nu er, så kan det godt have sin charme at være medlem af skatte- og afgiftsudvalget.

Udvalget stillede et spørgsmål til skatteministeren, som lød: »Ministerens kommentar udbedes til oplysningerne i vedlagte artikel i Aktuelt fra 23. juni 1979.« Og for at det skulle være nogenlunde klart, hvad det var, man ville have kommentaren til, så er citeret nyheden, at Danmark har rekord i Europa med hensyn til benzinpriser. Så viser det sig, at skatteministeren mestrer den teknik at bruge en kvik bemærkning til at undgå at komme til at svare på det, det er ubehageligt at svare på. Og han siger: »Oplysningerne i Aktuelt om benzinpriser i de europæiske lande viser, at man også i udlandet i større eller mindre udstrækning benytter benzinafgiften som led i energipolitikken.«

Det kommer jo ikke helt bag på udvalget, men jeg mener, at faconen er meget god, og jeg vil anbefale, at også socialdemokratiske

ministre lærer at bruge den teknik, når de bliver spurgt om noget. F. eks. når vi nu næste gang spørger miljøminister Ivar Nørgaard om en kommentar til en svensk avisartikel om Barsebäcks nødkølesystem, så vil jeg anbefale, at han svarer noget i retning af: Artiklen tyder ikke på, at Barsebäcks placering forhindrer mange eller en stor del af den svenske befolkning i at få fri udsigt over Øresund. I øvrigt kan det oplyses, at artiklen er trykt på svensk genbrugspapir.

Skatteministeren kan mere end den slags ting, som selvfølgelig lyder som det rene skæg, og det er det jo også. Han er blevet konfronteret med det problem, at det er en pinlig sag, at man fritager erhvervslivet fra energiafgifter, samtidig med at man knalder dem dobbelt så hårdt over på forbrugerne. Det er også noget, som Forbrugerrådet har interesseret sig for, og det kritiserer, at man gør det, og siger bl. a.: Ved at fritage de ikke-liberale erhverv for energiafgifter mistes et væsentligt incitament for gennemførelse af energibesparende foranstaltninger i erhvervslivet. Forbrugerne bliver ramt dobbelt, når de både skal bære hele afgiftsbyrden direkte og betale nogle varepriser, der er unødvendigt høje på grund af et stort energiforbrug. Og så konstaterer det, og det er selvfølgelig også rigtigt, at en sådan politik er hverken forbrugervenlig eller gavnlig for samfundet som helhed.

Hvad siger en snedig skatteminister til det? Ja, for det første benytter man lejligheden til at konstatere, at Forbrugerrådet har skrevet, at afgifter bliver væltet over på forbrugerpriserne, og det er klart, det griber man fat i, fordi ved at sige, at det sådan set er ligegyldigt, forbrugerne skal jo betale dem alligevel, så gør det ikke så meget, at man fritager erhvervslivet.

Så er der stadig væk den ende tilbage, der hedder: hvad så med energipolitikken? Ja, dér skriver man: de stigende priser på de forskellige former for energi betyder for erhvervslivet i sig selv et øget incitament til at gennemføre energibesparelser for derigennem at begrænse stigningerne i omkostningerne. Se, se, men gælder det ikke også forbrugerne? Er det sådan, at det kun er erhvervslivet, som bliver inspireret igennem de højere priser til at lave energibesparende foranstaltninger? Vil ikke forbrugerne reagere på samme måde? Øjensynlig ikke efter regeringens op-